

Англичанинътъ изтърва револвера и бѣга въ тъмнината дано се спаси. Гърба му се освѣтлява отъ боровата главня на „дѣдо Тигъръ“, та биволитѣ го виждатъ и тичатъ по него. Въ бѣга си англичанинътъ затѣва въ една бара, въ която нахълтаха и биволитѣ, дирещи го съ роговетѣ си . . .

И всичко се свърши.

Когата се съмна, изглеждаше всичко тихо и мирно. Сѣкашъ нищо не бѣ се случило. Успокоенитѣ биволи самодоволно се търкалѣха въ барата, прѣживѣха едрата трѣва, съ която бѣха се напасли до нѣсата. Свѣстилитѣ се стражари не можаха да узнаятъ всичко, щото стана. Слѣдъ нѣколко часа тѣ написаха на английския околийски началникъ слѣдното писмо :

„Поклонъ съръ!

Съ жалость ви извѣстяваме, че старшия нашъ вардачъ загина по единъ чуденъ и ужасенъ начинъ. Едно цѣло биволско стадо отъ селото, страшно измжчвано отъ глада, се разбѣснѣ, изкогна прѣзъ нощта отъ ограденитѣ обори и се спусна по ливадитѣ. Стражаритѣ сполучихме да се избавиме, ала началникътъ ни господинъ Прей бѣ подгоненъ отъ разярената чарда, затиканъ въ едно блато и тамъ се изгубва . . . Тѣлото му не можахме да намѣримъ“.

Никой не можа да узнае тайната. Всички казаха, че тая нощъ нѣкой таласъмъ „дѣдо Тигъръ“ пасалъ биволитѣ по пасбището съ свѣткавица въ ржцѣтѣ.

Селянитѣ се поклониха на сѣнката на „дѣда Тигра“.

